

ნ. ლ. ლაშვილი

№ 9 (1307)

მაისი 1969

— ეს ავტობუსი უკონდუქტორია?
— უკონდუქტორი კი არა, უკაბრონია!

სიყნოსი

გამოცემის 46-ე წელი ფასი 20 კპ.

სატირულ სიტყვას ვერ გაადრებ,
სხვა სიტყვა უნდა მოგვებნო —
სახოტბო, საკარდანახო,
ნამდვილად საიოსებო:

შენ ი უ ბ ი ლ ე დაგშვენდა
და მერე როგორ დაგშვენდა!
მარჯანიშვილის თეატრსაც
დაშვენდა ხალხით
გაჭყდვია!

შენი ხალასი ლექსები
თანამგზავრებად მიბმულან
ტელევიზიას, რადიოს,
პრესას, დარბაზს და ტრიბუნას...

„ტუში“ ჩაჯექი, მოასწრე
ნახვა ნახვარ პლანეტის
და გისრულდენ უსიტყვოდ,
რასაც ლექსებით ბრძანებდი.

ბევრი იარე. სუყველგან
პოპულარობა მოჰფანტე
და დაგრჩა ერთი ნაბიჯი
სახალხო პოეტობამდე.

ჩრდილში არასდროს ჩერდები —
სიჩუმეს არდაჩვეული —
და შენი „რჩეულიანაღ“
ხარ ჩვენი ხალხის რჩეული.

ილიას შალვაშვილი

გამოჩენილ ქართველ კომეტსა და საზოგადო
მოდკაჟმს — იოსებ ნონეშვილს — და-
გაღვივის 50 წლისთავი შეუსრულდა.
ამა წლის 7 აპრილს მარჯანიშვილის სახელო-
ბის კაპლემიურ თეატრში გაიმართა ამ თარიღი-
სადმი მიძღვნილი საიუბილეო საღამო.

ზოგჯერ ლექსები იტყობ
(აზრს მოგახსენებ მე პირადს):
და წერილიც კი არა გაქვს
და ხალხმა იცის ზეპირად.

ხალხს არასოდეს მოწყინდე
და ნურასოდეს დაგდალოს
ამდენმა თბილმა შეხვედრამ —
დილამ, შუადღემ, საღამომ...

დე, შენს მთარგმნელებს — ტიხონოვს,
ვეტუშენკოს თუ მეჟიროვს —
არასდროს გამოლოდეთ
რუსული სანთენიშვილო!

ნონეშვილობაც, ბევრს არ
გთხოვ:

იცოცხლე ორი ამდენი
და გაიტანე ბოლომდე
ტაშის ეს კორიანტელი!

კიდევ ერთ თხოვნას დაგურთავ
საიოსებო მუნასიბს:
ხანდახან რამე დაბეჭდე
ჩვენს ოთხფურცლიან
ჟურნალშიც!

ხვალ წახვალ სამოგზაუროდ,
თბილისში ვერვინ მოგიძვეს,
ა, შენ კომპასი საჩუქრად,
იოსებ ელიოზის ძეგ!

დ ი ა ბ ა რ ა თ ი

თბილისი № 1 ავტოსარემონტო ქარხნის ჯოგირით ამაღარ მუშაას მოკითხვამდე და მოსწრებამდე.

გამარჯობა და კარგად ყოფნა ნუ მოგიშალოთ ყოვლისშემძლე გან-
გების ძალამ, ჩვენო მოამაგე და მოჭირნახულე მუშაკებო!
როგორა ხართ, როგორ ბრძანდებით?.. იმედია, კარგად იქნებით, ან
კი რატომ უნდა იყოთ ცუდად, როცა ღმერთიც თქვენკენა და ხატიც...
(შეგეწიოთ ორივეს მაღლი!)
ჩვენ თუ გვიკითხავთ, არა გვიშავს რა, ვართ თქვენგან მოსულდებული-
იქნება ისიც იკითხოთ, ვინ არიან, ასე მიკობულდ მოსულად რომ იწერე
ბიანო და... გამოგიტყდებით, ჩვენ თქვენი ქარხნის ტერიტორიიდან სხვა-
დასხვა დროს წამოსული მძღოლები გახლავართ, იხინი, ამ რამდენიმე
თვის წინათ გასარემონტებელი მანქანები რომ შემოგავაგორეთ თქვენს სტუ-
მართმოყვარე, საქმიან ეზოში და ამ ცოტა ხნის წინათ კი ისევ უკან გა-
ვაგორეთ „შეკეთებულ-შემოკეთებულ“.
ეხ, მახლას!.. როგორ შეგაწუნეთ, როგორ მოგაბეზრეთ თავი, რამდე-
ნი კარგი რამე გავახსენებდებ თქვენგან რა მამაშვილურად გვექცეოდით,
როგორ გვარიგებდით, ცხოვრებას გვასწავლიდით და ჩვენ კი ძნელად აღ-
საზრდელი ყმაწვილებივით ვვიტობდით, თავს ქვას ვუშვებდით და ვი-
დექით პრინციპზე. ისე კი, ჩვენს შორის დარჩეს და, ნამდვილად უსაფუძ-
ვლო იყო ჩვენი სიჭიჭტე. რომ გვეუბნებოდით, ჩვენს გარემონტებულ
მანქანებს წყალი არ გაუვაო, რატომ არ გიჭერებდით?! რატომ გვეპარე-
ბოდა ეჭვი?! მერე რა მოხდა, რომ ზოგიერთს წყალიც გაუვიდა და ზე-
თიც, ზოგს, ბენზინიც და ნიგროლიც... დიდი ამბავი, თუ ერთს ფეხის
მუხრუჭი არ უფარგოდა და მეორეს — ხელის... ქვეყანა ხომ არ დაქცეუ-
ლა, თუ თითოთროლის ელექტრომაშუქები არა ჰქონდა და გზას ხედისფა-
თურით ვიკვდივდით? აბა, ასეთი უმნიშვნელო დეფექტებისათვის ხომ არ
გააჩერებდით ქარხნის ეზოში ახლოდ შედგებილ მანქანებს?! აკი ამიტომაც
იყო, რომ, ჩვენგან თავმოყვარეობის გამო, ფართოდ გავვიდეთ ალაყაფის
კარები და გამოგვიშვით გარეთ ჩვენი მანქანებიანად მამაშვილური დარი-
გებით: „პატარ-პატარა“ რამე თქვენ თვითონ შეაკეთეთო. ჩვენც მები რა-
და გზა გვქონდა, წამოვედით. გადაბმული წეროებივით „გამიშვი, ქვეყ-
ნად ვიარო და ბედი ჩემი ვიტყრო“-ს სიმღერით. მცხეთაზედ ვიმღერეთ...

მცხეთაში კი... თქვენ რომ ვერ შეამჩნიეთ თქვენს მიერ „გააბლებულ“
მანქანებს ძველ-ძველი წვრილმანი დეფექტები, ტრასის ავტო-ინსპექციამ
შეამჩნია და გვისტკინეს, მაგრამ რა გვისტკინეს!.. სიმართლე გითხრათ,
გაქცევა გვინდოდა, რომ თქვენი პრესტიჟი არ შეგვებღალა, რაც არ უნდა
იყო, მძღოლები ვართ და გმტან ხალხს გვეძახიან, მაგრამ ისევ თქვენმა
ახლად შედგებომა მანქანებმა გვიბეჭუნეს: გაქცევის პირველ ცდაზევე მია-
ხვეს ერთ ადგილას ფეხი და აღარ დაიძრინე. ბევრი ვეხვეწეთ, ბევრი ვი-
მუდარეთ, თქვენი სახელიც ბეჭეტი შევასხენეთ, მაგრამ არაფერმა არ
გაჭრა!.. ამასობაში ავტოინსპექციაც დაგდადა თავზე და საღა წავიდა.
დით?! მხოლოდ ისღა მოვაჩერებთ, რომ შემოაღწინებულ დეფექტებზე
კრინტი არ დაგვიძრავს ავტოინსპექტორებთან, მაგრამ თვითონ იპოვნეს
ყველაფერი. ჰოდა, ახსნა-განმარტებები დაგვაწერინეს. ჩვენ ამაზედაც უა-
რი ვუთხარით და ქაღალდების უქონლობა მოვიმიზევეთ, მაგრამ არც ამან
გვიშველა, ქაღალდებიც თვითონ მოგვცეს და ფანქრებიც. რაღა უნდა გვი-
ქნა?!
ამ წერილსაც მათი მოცემული ქაღალდებითა და ფანქრებით გწერთ
მცხეთიდან. როცა მიიღებთ, შეიძლება ყველანი აღარც კი ვიყოთ აქ. ზო-
გიერთებმა გადაწყვიტეს, ერთმანეთზე გადაბმულებმა განაგრძონ გზა და,
ალბათ, ამ დღეებში წავლენ. ზოგა კი ისევ მცხეთაში ვაპირებთ ტახტის
დადგმას. მართლაც რომ კარგი ყოფილა ჩვენი ძველი სატახტო ქალაქი.
იცოცხლეთ, ვიჭერეთ გულწრფელი ისტორიული ადგილების ყურებით. ცოტა ჩვე-
ნი ისტორია გამოვიდა უღიბლო, თორემ ისე არა გვიშავს რა. სხვა რაღა
მოგწერთ? იმედია, მალე შეგვხვდებით ერთმანეთს.
ჰო, მართლა, მთავარი დაგვაგვიწყდა: კარგი იქნება, თუ მხარს დაგვი-
ჭერთ და მცხეთაში, ნავთოულში, სოფლისოულში, გლდანსა და სხვა ახლო-
მახლო პუნქტებში გახსნით ავტოსარემონტო ფილიალებს, სადაც თქვენს
მიერ გარემონტებულ მანქანებს, საჭიროების შემთხვევაში, ხელახლა გაა-
რემონტებენ და გზას დაულოცავენ სხვა პუნქტებისაკენ.

გარად თქვენგან დაგვალეული მძღოლები

რწყილი და ჭიანჭველა დაძმობილდნენ. გასწიეს ერთად.

ბევრი იარეს თუ ცოტა იარეს, ქალაქიდანაც არ იყვნენ გასულები, ორმოს წააწყდნენ.

ისკუბა რწყილმა და გადაახტა.

ისკუბა ჭიანჭველამ და შიგ ჩავარდა.

რწყილი მალაზიაში გაიქცა — თოკის საყიდლად, ჩემს ძმობლს გადავარჩენო. გამყიდველმა დახლს ქვემოდან საუცხოო იმპორტული თოკი ამოუღო.

რა ღირსო, — ჰკითხა რწყილმა.

„შენ ვინ გკითხავს, რა ღირს? შენ ის იკითხე, მე როგორ ვყიდო, — უპასუხა გამყიდველმა, რომელიც რწყილსაც კი გაატყავებდა.

რწყილი ახტა-დახტა. გამყიდველმა უთხრა: ამდენი და ამდენი ღირს თავის ფასში, ამდენი და ამდენი ზედმეტი მიმიცია და ამდენი და ამდენი უნდა მომიცეო.

რწყილი გამგესთან მივიდა, მაგრამ მან ხელები გამალა: თუ გინდა, ჩვენებურ თოკს გიშოვნე თავის ფასში, მაგრამ არ გირჩევ: ჭიანჭველის სიმძიმეს ვერ გაუძლებს და გაწყდებაო. ეგ თოკი მაგ გამყიდველს თვითონ აქვს მოტანილი ბაზიდან და მე რა ვქნა, როგორც უნდა, ისე ყიდისო. თუ ზედმეტის გადახდა არ გინდა, ნუ იყიდო.

რწყილმა იფიქრა, იფიქრა და გამგის უფროსთან შევიდა.

საჩივარი რომ მოისმინა, უფროსმა ის გამყიდველი დაიბარა და სულ ტყავი გააძრო რწყილის თვალწინ. რწყილს ისე შეეცოდა, გამოქომაგება გადაწყვიტა, მაგრამ უფროსმა გარეთ გამოისტუმრა და მარტო რომ დაჩინენ, მხარზე ხელი დაჰკრა სიცილით გამყიდველს აბა, ჰე, და, აბა, პოო. ისე, ყოველ შემთხვევაში, მაინც ვააფრთხილა: შე უღმერთო, არ იცი, მაგი რა რწყილია? მაგისთანა ინტრიგანი მეორე არაა ჩვენს რაიონში, ისეთი კბენა იცის, სიკვდილს მოგანატრებს, ეგ შეიძლება ყველას გადაახტეს და სულ უფროსთან იჩივლოს, მერე ხომ დავიღუპეთო.

გამყიდველი რომ გარეთ გამოვიდა, რწყილმა იფიქრა, ახლა კი მომიდის თოკს თავის ფასშიო, მაგრამ სულ აღარ გამოუჩინეს.

რწყილი ისევ ახტა-დახტა და უფროსის უფროსთან იჩივლა. საჩივარი ისევ იმ სექციონერთან დააბრუნეს... მან ერთი დამპალი თოკი იშოვნა, უცხოური, იარლიყი მიაკრა და ის მიყიდა.

რწყილი რომ ორმოსთან მივიდა, ჭიანჭველა დამხრჩვალა დაუხვდა. გამწარდა საწყალი, თოკი ჩამოაბა და თავის ჩამოხრჩობა გადაწყვიტა, მაგრამ რამდენჯერაც არ ჩამოეკიდა, იმდენჯერ გაუწყდა.

იწვალა, იწვალა და შინ დაბრუნება გადაწყვიტა. მაგრამ შინაურმა რწყილებმა აღარ მიიღეს. ძმა წაეჩხუბა: შენი გულისათვის მეც აღმაცერად მიყურებენ სამსახურშიო. მშობლებმაც ცხვირი აუბზუეს და რა უნდა ექნა? ნებისყოფა მოიკრიბა და გზას გაუდგა...

რწყილი ახლაც მიდის...

ჩვენს ქვეყანაში

წახედვით თუ წაუხედავად, ტასიკოს ძალიან უყვარდა იმპორტული საქონელი. დიდი გასაჭირი ადგა ამის გამო მის მეუღლე გერასიმეს. თუ არ ჩავთვლით გერასიმეს ტრუსებსა და მაისურებს, რომლებსაც ნმობლიური ეტიკეტები ეკერა, ოჯახში ყველაფერი უცხოური ჰქონდათ. ტასიკოს — ფრანგული, ინგლისური, იტალიური, გერასიმეს კი — ბელგიური, ფრანგული, ჩეხური ფეხსაცმელები. ტასიკოს — ინგლისური და გერასიმეს — იუგოსლავური წინდები, ტასიკოს — იტალიური „დვოიკა“ და „ტროიკა“, გერასიმეს — იაპონური და ფინური კოსტუმები. ტასიკოს — გერმანული და გერასიმეს — ჩეხური შლაპები, ტასიკოს — ფინური და გერასიმეს — იაპონური ლაბადა... ჩვენებური ავეჯი ვისა აქვს, რომ მათ ჰქონოდათ? სპეციალურად გაგზავნა ქმარი მოსკოვში და აყიდვინა ჩეხური სასადილო და უნგრული საწოლი. რა ვუყოთ, თუ ზედმეტი გადაიხადეს? ამას წინათ ორასმანეთიან „ნუგაში“ (გერასიმეს ეროდა და ირისის პალტოს „ნუგას“ ეძახდა) ოთხასი მანეთი მისცეს. გერასიმეს ჯერ ფასი ებევრა და პიანინოს ფასს შეადარა; ეჩვენებოდა, ტასიკოს ტანზე შავი პიანინო აცვიაო. მაგრამ მერე ესეც გადაავიწყდა.

როცა გერასიმე ავად გახდა და ექიმმა უთხრა, პონკონგის გრიპი აქვსო, სიხარულით ცას ეწია ტასიკო.

ახლა დადის ტასიკო მეზობლებში ცხვირაწეული და ტრაბახობს, ჩემს ქმარს იმპორტული გრიპი შეეყარაო.

ზალვა გოგოლაძე

ნახ. ნ. მაღაზონიანი

— გეჭდები!... საყურები!... ბრასლებები!... საათი და სხვა სამკაული!...
— მაღალს თუ შვრები, გარემ ესეც თან მიყვალე!

— ლენა, რატომ მიიღე ორიანი ისტორიაში?
— სრულიად უბრალოდ, დედოქო: მასწავლებლის კითხვა და ჩემი პასუხი ერთმანეთს არ დაემთხვა.

— როგორ მოგწონთ შინ დამზადებული ტორტი?
— შესანიშნავია! ოღონდ მითხარით, გეთყვება, რომელ საკონდიტრო მაღაზიაში შეიძინეთ?

მკითხავთან

ერთი ახალგაზრდა ქალი მკითხავთან მივიდა.
— თქვენ ცოლად გაპყვებით მდიდარ მამაკაცს.
— როდის?
— ძალიან მალე!
— საოცარია! რა ეშველება ზემს ახლანდელ მეუღლეს!

სასაღილოში

— ბატონო მზარეულო, მე თქვენ ორი ულუფა ხორცი შეგიკვეთეთ. თქვენ კი ერთი ულუფა მომიტანეთ!

— მაპატიეთ, თქვენთაგანში ბუღებავ! დამაფიქსელა, რომ ხორცი ორი თეფშით მომეტანა.

— კარლ, გადავედი მეორე კლასში? ეკითხება ბებია პატარა ბიჭუნას.

— დიახ, ბებიო! ჩვენ ყველანი გადავედით მეორე კლასში. ჩვენი მასწავლებელი კი იმავე კლასში დარჩა, — ამჟამად უბასუხა ბიჭუნამ.

— ბატონო ექიმო, დიდხანს დამჭირდება თქვენთან მკურნალობა თუ მალე მომარჩენთ?

— ეს თქვენს ჯიბეზე დამოკიდებული!

— ელზა! — ეძახის დედა გოგონას, — მოდი, ისაუბრე, თევის უკვე დიდი ხანია დგას მაგიდაზე!

— დედიკო, თევის ფეხები აქვს? — კითხულობს გაოცებული გოგონა.

თარგმან. ც. არგანაშვილმა

— ყური მოვკარი, ძალიან საინტერესო მგზავრობაში მიდიხარ, — ღიმილით მითხრა დალაქმა და „კარმენის“ ანდამატური სურნელება შემომამარტყია.

— შენც გაიგე, ჟორა?
— გავიგე რომელია, ბიჭო, თანაც მაღალ დონეზეო. საქმე ეგ არი! აბა, დანები იქ იქნება! აი, მე, ძმაო, ერთი სამართებელი უნდა ჩამომიტანო!
— კი მაგრამ, იცი, სად მივდივარ?
— თქმა არ გინდა, ზაგრამანიცა სულ ერთია.

— აიღე!
— კარგი, მორჩი! ერთი დანა შენზეა!
— ხელი ამიკრა მანეთიანზე ჟორამ და ზურგზე ხელის დარტყმით გამომისტუმრა.

შესვენებაზე ძია მალაქიამ თავისი ხელით მომიტანა „სალიანკა“ და გვერდზე მომიჯდა.

— მიდიხარ, ა?..
— კი მივდივარ, ძია მალაქია!
— მაღალ დონეზეო...
— ეგეც სწორია.
— თქ, აბა ტაშტები და ქვაბები იქ იქნება, ა...
— კი მაგრამ...
— „კი მაგრამ“ არ უნდა მაგას! მე ვიცი, შენ ისეთი გულის ბიჭი ხარ, ერთი პაწუკელა ქვაბი უნდა ჩამომიტანო!

— „ესკიუზმი“, — საუბარში ჩაერია მეზობელი, — მიდიხარ, არ იშლი?
— მივდივარ.
— კი მაგრამ, უცხო ენა იცი?
— იქ ჩემი ენაც კარგად გაჭრის.
— არა, მე არ ვხუმრობ, ცოტა ინგლისური უნდა იცოდე.
— მე ინგლისში არ მივდივარ.
— მაგას არა აქვს მნიშვნელობა. მთელი მსოფლიოს ნახევარი ინგლისურად ლაპარაკობს. ცოტა რამ მაინც აუცილებელია.

— მაგალითად?
— მაგალითად, „გამარჯობა“, „ნახვამდის“, „კი“, „არა“..

— ასე უცებ ვერ გამანათლებ.
— კაცო, გული რამ გაგიტება? ხუთ წუთში ისეთ ინგლისურს გასწავლი, ინგლისელიდან ვერ გაგარჩიონ! ოკეი!
— ოკეი! — მივუგე მე.

— მორჩა, ერთი, აუცილებელი სიტყვა უკვე ისწავლე. არა და, მე რომ ინგლისურ სიტყვათა ხუთთომეულის ლექსიკონი მქონდეს, ორ დღეში პროფესორს გაგხდინდი, მაგრამ... ისე, მართლა, იქნებ, ამ გახსენებაზე, წამომიღო, ბიჭო, ა! — ოსტატურად შემაპარა ინგლისურის „მასწავლებელმა“.

— ოკეი! — ვთქვი მე და უცერემონიოდ ლიფტისაკენ გავეშურე.

ლიფტის კარი დეიდა შენიაგამილო და ისე მოხერხებულად მოიხურა, რომ შიგ მართო ჩვენ აღმოვჩნდით.

— მიდიხარ არა, ბიჭო?!..
— მივდივარ, დეიდა შენია!
— მე რაღა უნდა ჩამომიტანო, აა?..
— თქვენ პატარა ლამაზ ლიფტს ჩამოგიტანთ, დეიდა შენია.

— ლიფტი რა შავ ქვად მინდა, ბიჭო? ერთი კონტა თავსაფარი და პოლსაპორჩები არ მეკუთვნის შენგან?

— ოკეი! — ვუთხარი დეიდა შენიას და დაბარებულვით მოსულ ტაქსში შევევარდი. ცოტა ხნის დუმილის შემდეგ სიწყნარე ისევ მე დავარღვიე:

— ასეთი რამ გაგიგიათ? საზღვარგარეთ მივდივარ, არავინ არ მეკითხება, სად და რატომ. ყველას...
— საზღვარგარეთ? — გამაწყვეტინა ლაპარაკი მძღოლმა. — საზღვარგარეთ მეც ვყოფილვარ ომის დროს, კაი რამეა. ეხ, მაშინ ჯეელი ვიყავი, იქ ძალიან კაი რამეებს ნახავ, ტანცი, მანცი...
— სადაც მე მივდივარ...
— კაცო, ეგ სულ ერთია, ზაგრამანიცა ზაგრამანიცაა, მხოლოდ ჭკუით იყავი! ქალები, რამე, ხომ იცი, ისე მე კაი ფეხის ვარ. ლიჩნად ერთი პრასტიო რამე უნდა გთხოვო, ჯივარო!

— ოკეი! — ვუთხარი მე.
— არა, შაყირი არ გინდა! ერთი ტუმანი ფარი ჩამოიტანე, პირველ ტაქსამატორში ბენდექსა ვისაც გინდა კითხო, მნახამ, კაი პატივსა გცემ, ლიჩნად ჩემი ხელით გაკეთებულ ხინკალს გაჭმევ.

— ოკეი, ბენდექს! — ვუთხარი მე და ტაქსიდან ჩამოვედი. სახლის კიბეები სწრაფად ავირბინე. ერთადერთი სავანე მხოლოდ ჩემი სახლი იყო. კარები ჩემმა გოგონამ გამიღო, კისერზე მომეხვია და მითხრა: აი, სად მიდიხარ, მამიკო, შენ, და თითი სასკოლო ატლასში ყველაზე მაღალ მთიანეთს დაადო. — აქ, მამიკო, ჰაერის წნევა ორჯერ უფრო ნაკლებია ზღვის დონეზე.

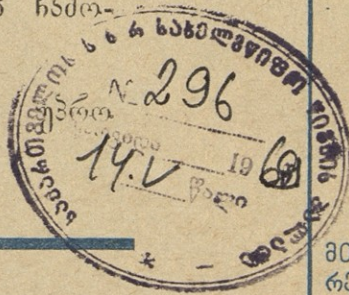
— მაღლობა ღმერთს! — ვთქვი მე.
— ჭკუით იყავი, ნენა, ჭკუით, აბა შენ იცი! მხოლოდ როცა უკან წამოხვალ, რაცხა კრენდილი წამეიძღვანე! ოკეი! — მითხრა ბებია და „ფილიპ მორისი“ გააბოლა.

როგორ ნაიკითხაოლა ქართული ღვაწლი ისევ ქართულად?

გამოვიდა ახალი ციგნები დანელია ინტვირეული გელაშვილი ჰიზია
 ვანო ავადაძე მკურნალობს ცოლის რეჟიმით
 გიორგის შარშან ვერ ჩამოუტანე ნამგალი მაგრამ ცელს ჩამო-
 ვუტან

ხელნასს გვიდიდებენ იანვრიდან ტუ 104 მეკნება მერე
 სშირად ჩამოვწინდები

მიიღო ოთარ ქუპრაძემ

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღვინიაძე

სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. ბოლქვაძე (პ/მზ. მდივანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღალაშვილი,
 ბ. ნიშნაშვილი,
 (მთავ. რედ. მონაწილე),
 ნ. შველიძე,
 ო. ჭიჭიანი.

სატირისა და იუმორის ურთავალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პარკის № 42.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нiangи». ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მონაწილის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

საქ. კვ ცვ-ის გამოცემა-ლოგა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა ასაწყობად 11/IV-69 წ.

ხელმოწერილია დასა-ქაზად 29/IV-69 წ.

ჭალაღის ზომა 70x108¹/₈.

ფიზიკური ნაბაზი ფურ-ცელი 1,
 ჰიროგითი ნაბაზი ფურ-ცელი 1,4.

საქ. კვ ცვ-ის გამოცემა-ლოგის სტაბა,
 თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ГИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
 ГБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИ-НА № 14

ფიჭ. № 1169.
 ტი № 02140.
 ტირაჟი 110.300.

ნახ. მ. ავადაძისა

— მე რომ მიგაღვირ და მაშინებ, ავარ მოგიყვანე გლვრია და უგლვირით
 ერთმანეთს, რამდენიც გინდათ!

უ ბ ე დ უ რ ი გ ე ლ ვ ა ს ი

ვინმე გელვასი დამისვეს
 მე სამსახურში უფროსად.
 გეტყვი, რასა იქმს, იცანით,
 ვინ შეხვედრიხართ, უფრო—სად:

კაბინეტი აქვს ცხრა ვერსი,
 ახლოს არავის იკარებს,
 ვცდილობთ, ვერაფრით გავზომეთ
 იმისი სკამის სიგანე.

სახლი აიგო, რა სახლი, —
 ენით ადვილად სათქმელი, —
 ბროლის სასახლეს გვაგონებს
 მისი კარი და სარკმელი.

ორ თვეში ორი იყიდა
 მანქანა — „ვოლგა“, „მოსკვიჩი“.
 ერთი ძმისაა, მეორე
 სიძემ უშოვა მას, ვიცი!

შტატში ორი ჰყავს ვაჟაკი,
 (ფულს უხდის ხალხის დახლიდან).
 ბაზრიდან მოაქვთ სურსათი,
 ტარას ზიდავენ სახლიდან.

ნადირობას რომ გადაწყვეტს,
 დამხმარე კაცი სურს ათი.
 მანქანით მიდის მინდორში
 ხორცეული და სურსათი.

გართობისათვის ცხოვრებამ
 ფართოდ გაუღო მას კარი.
 მონადირე-მოადგილეთა
 ჰყავს უთვალავი ლაშქარი.

მელიის დარგში ერთია,
 კურდღლის საკითხში არის სხვა.
 ამის მიხედვით იყოფა
 შტატიც სხვადასხვა ხარისხად.

მთელი დღე ისმის ყოყინა:
 „დროზე ესროლე!“ „ჰკა თეთრას!“
 ტყუილის დარგში საკუთრივ
 თვითონ განაგებს კათედრას.

ისმის ზათქი და... ზანზარი
 გაუღის მინდორს, მთა გორებს.
 დათვს არ კლავს, დათვი გელვასის
 საკუთარ უფროსს აგონებს.

შაბათს და კვირას ნადირობს,
 ორშაბათს სახლში ბრუნდება,
 ამ ორ დღეს მხოლოდ უფროსის
 პატივისცემას უნდება.

პატივისცემა ცემაა,
 ცემაა, განა დაცემა!..
 უფროსს ეხება ყოველგვარ
 განკარგულების გაცემა.

ჰოდა, უფროსობს გელვასიც
 მყრალი ხესავით იხარა,
 ყოველი სახის სიკეთე
 ცხვირ-პირზე ჩამოიყარა.

ერთში კი ნაღდად დაჩაგრეს:
 (ო, უბედურო გელვასი!)
 სულ რაღაც ერთი თუმნით აქვს
 მას ჩვენზე მეტი ხელვასი!

ბ. ივანიშვილი

КОНТРОЛЬНЫЕ
 ЭКЗЕМПЛЯРЫ

— გაბონო აღმირალო! მისტერი კოლუმბი
გვანიშნებს, რას დაგოდიალობთ ამ ხმელთაშუა
ზღვაში, ამერიკისკენ გზას თუ ვერ ავნებთ, მე მი-
გასწავლითო.